

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Серія «Детективна агенція М»

Віктор Янкевич

Копія

*Злочин і кара, невідкупний гріх і спокута,
батьки і діти, кохання й похоть...
Вектори цієї книги розмаїті,
сюжет захоплюючий і динамічний.
А життя сплітає в єдиний клубок теперішнє
й минуле... Не дивися в дзеркало проти ночі,
бо потойбіччя пантрує на твою душу.
Але є ще любов, яка вирятовує,
бо брат не зрікається брата!*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

Навчальна книга - Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com
Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com
м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

Передмова

Після впевненого дебюту романом «Тенета», приязно прийнятого критикою і читачами, Віктор Янкевич пропонує читацькому загалу новий роман. Це очікувано — детектив, і автор, як і в попередній книжці, не намагається розмивати рамки жанру. Але на відміну від попередньої, де герої переважно розмірковували і розплутували підступи серійного мережевого лиходія, сидячи за ноутбуком, «Копія» — це динамічний екшен, зі стріляниною та погонями, де немає місця оцьому сакраментальному — «а тепер, любий Гастінгсе, зберіть усіх в бібліотеці і я вам розповім, хто убив лорда N», бо під час розслідування герої самі у смертельній небезпеці і антагоністи зовсім не британські джентльмени, а радше навпаки.

Отже, «Копія» — це роман, що має риси «крутого» детективу, дія якого розгортається у локаціях невеликого вигаданого західноукраїнського міста «Теренець», котрий невимовно нагадує одне цілком реальне місто із його життям та проблемами — соціальним розшаруванням, всесильними місцевими князьками-«олігархами» та правоохоронцями у них на побігеньках. Зрештою, це, мабуть, універсальні проблеми буття усієї «одноповерхової» України.

Головний герой, Гліб, людина із більш-менш типовою для сучасного мешканця маленького західноукраїнського міста біографією — вища освіта, кілька років держслужби, розчарування та заробітчанство у Польщі на автосервісі. Аж доки за грати не потрапляє його молодший брат, котрого звинувачують у моторошному злочині — жорстокому вбивстві на шкільному випускному його подруги. І це вбивство, виявляється, як дві краплі води подібне на інше, яке сталося двадцять років тому. Але поліція не зацікавлена у розслідуванні і вже призначила винного. Тому, щоб відновити справедливість, за справу береться Гліб.

Головний герой роману Віктора Янкевича, на відміну від канонізованого ще від часів сера Артура Конан Дойля шаблону, не має саморуйнівних звичок. Гліб не нюхає кокаїн, як Шерлок Холмс, не накидується зранку віскі, як герої багатьох американських крутих детективів, а навпаки — п'є протейнові коктейлі, тягає штанги та пробігає щодня по десять кілометрів. Герой не має і ексцентричних хобі, притаманних детективам класичної доби — не грає на скрипці, не колекціонує орхідеї і єдина його пристрасть — спонтанний секс із випадковими партнерками, до якого він ставиться як до спорту.

Волею випадку на допомогу герою, який зіткнувся із сильним ворогом, за спиною якого вся міць правоохоронної системи, приходять старий

мент, гіркий п'яниця дід Петро, та давня подруга Гліба, діджейка Енджі, дівчина із кримінальним минулим.

Отже, якщо ви любите блукати у дуже достовірних, проте неправильних версіях, вам подобаються круті сюжетні повороти та ви не розчаровуєтесь, коли у фіналі ваші підозри виявилися хибними — «Копія» має вам обов'язково сподобатися.

Юрій Камаєв

Пролог

У кімнаті, окутаній химерним мороком, схилившись над алюмінієвою мискою, голосно кашляв чоловік. З рота капала густа слина. Очі розпухли. Під ними виднілися великі синці. Він вчепився руками в сиве масне волосся, яке здавалося немитим понад місяць. На якусь мить затамував подих. Потім із жахливим риком виблював у алюмінієвий тазик. Витер рукавом рота. На столі, який стояв під вікном, була кружка з водою. Він спробував дотягтися до неї, та, не втримавши рівноваги, впав. Перевернув миску і гидка жовта блювота утворила на підлозі невелику калюжу.

— А бодай ти смоли в пеклі напився! — крикнув чоловік.

Мимоволі в голову бризнули картини вчорашнього вечора. Мляве світло. Пляшка оковитої. Мало. Ще пляшка. Голова пішла обертом. Насилу доповз до ліжка. Якось вклався. Здається, заснув. А зараз...

Чоловік схопив якусь стару ганчірку. Кинувся витирати підлогу.

А на вулиці заволав півень. Загавкали пси. Чоловік, опершись у край столу, підвівся. Відсунув занавіску і подивився у вікно. Там, далеко, зачервоніло небо. Повз дім проїхала фура з алюмінієвими

бідонами, запряжена двома кіньми, які почергово іржали.

«Молоко збирають, значить, Галька вже встала», — подумав він.

Потім помалу підійшов до старої шафи. Дверцята скрипнули. Чоловік із неприхованою огидою зиркнув в куток на міліцейську форму.

«І коли збігли двадцять років? Наче вчора прасував, чистив, одягав. Пишався тим, що роблю. А потім... А що потім? Та довбана справа перевернула все життя. Щоб ти згоріла!»

Чоловік швидко захопив потертий піджак і зачинив двері шафи. Помалу покульгав до ґанку і натягнув брудні гумові чоботи.

У дворі пахло свіжоскошеною травою та гноєм. Чоловік підійшов до воріт. Вийшов на вулицю. Озирнувся навсібіч. Кілька безпритульних собак з гавкотом пробігли повз. Він провів їх поглядом, облизав засохлі губи, поправив комір піджака і спокійно собі поплентався вулицею. Минув дві хати.

По подвір'ї третьої господи літня жінка в бордовій хустині несла два відра води. Зайшла в хлів. Чоловік побачив її і кинувся до огорожі.

— Галю! Галь! Агов! Ти мене чуєш!?

— Господи Боже мій. Кого там чорти принесли в таку рань? — жінка вийшла на подвір'я, подивилася на чоловіка, розвела руки. — Петро. Звичайно. А хто ж іще? Хто ще може присунутися

о п'ятій ранку. Чого приперся? Подивися, всі нормальні люди сплять. Нещастя ти моє!

— Галю. Рідненька. Виручай. Вмираю.

— Ти мені гроші приніс? Без грошей не дам.

— Вмру! — крикнув чоловік. — На твоїй совісті буде.

— Від такого ще ніхто не здихав. І ти не здоконеш!

— Добре. Послухай. Я сьогодні вже домовився з Семеновичем. Бараболі підгорну, а він мені копійку. Я розрахуюся. Чесно, — приклав руку до серця і намалював на обличчі таку жалість, що жінка не стала продовжувати суперечку.

Вона пішла до хати. За п'ять хвилин вийшла тримаючи в руці склянку, наповнену явно не водою. Чоловік уже потирив руки і, напевно, відчував смак оковитої. Як тільки жінка підійшла, вхопив склянку. Руки перестали трястися, голова — як у солдата на параді. Ковток. Другий. Чоловік прицмокнув і облизався. Благодать. Тепло розтеклося по всьому тілу. Тепер вже голова не боліла. Не нудило. Не хотілося блювати. Ніби на світ заново народився.

— Ну, — тихо і з надією мовив і віддав склянку. — Давай.

Жінка закотила очі й дістала з-за пазухи чекушку. Він обійняв Галю, як рідну матір. Взяв пляшечку обома руками. Трохи потримав біля серця і кинув у кишеню.

— Це тобі на потім. І щоби всі гроші сьогодні приніс, а то я тобі не знаю, що зроблю. Втямив?

— Все зроблю. Не хвилюйся, — гордо і спокійно мовив чоловік дивлячись на білий світ зовсім іншими очима. — Картопля. Гроші. І одразу ж до тебе.

Він розвернувся, розправив плечі, наче юний орел, і пішов.

За кілька хвилин чоловік вже стояв біля річки. Які там городи? Яка картопля? Які гроші? В нього було все, що треба для вдалого початку нового дня. Впершись плечем на стару вербу, чоловік дістав з кишені пляшечку. Відкрив. Подивився на вміст.

«Коли ж усе це почалося? Коли?» — це питання виникло само собою, несвідомо, наче хтось сидів у голові. Чоловіку не знати чому одразу ж подумки захотілося дати на нього відповідь. «Ти добре пам'ятаєш, коли», — промовив до когось невідомого. «Так, так. Саме тоді. Літом тисяча дев'ятсот дев'яносто восьмого. Після тієї, останньої справи, яку мені так і не вдалося довести до кінця. От якби не той малий гімнюк. Це все він, а мене на пенсію. Суки. Та ну вас...»

Він плюнув на зелену траву і підніс до рота пляшечку, щоб насолодитися п'ятдесятип'ятиградусною самогонкою, яку вчора ввечері вигнала Галька, як почув чийсь окрик.

— Шо? Вже банячиш із самого ранку!

Чоловік з-під лоба глянув на міст, за двадцять метрів від нього. Там, нахмуривши чорні, як сажа, брови, стояла місцева поштарка. Шкіряна сумка через плече. Велосипед «Україна». І погляд. Вона дивилася так, ніби він якийсь злодій чи вбивця.

— Чого тобі? — крикнув чоловік. — Невже пенсію маєш?

— Маю, але тобі не дам. Ти ж її, скотино, проп'єш. Приїде Наташка, віддам їй, може, хоч їсти тобі купить, бо так скоро здохнеш від тої горілки, біси взяли б того, хто її придумав.

— Сама здохнеш, — тихо сказав чоловік і зробив кілька ковтків.

Посковзнувся, впав на сраку і з'їхав по березі до самої річки. Чекушка випала і покотилася в очерет. Жінка кинула велосипед і побігла до нього. Чоловік скривився від болю, але насамперед кинувся шукати пляшечку. Раптом там ще не все виллялося. Він розгорнув очерет. До нього підбігла поштарка. Чоловік завмер. Заплющив очі. Почекав кілька секунд. Розплющив. Жінка зиркнула йому через плече, схопилася за голову і закричала. Здавалося, цей нелюдський крик почує вся вулиця.

— Замовкни, — грізно мовив чоловік повернувшись до неї. — Чого стоїш? Поліцію викликай. Негайно!

Вона відбігла. Дістала телефон. Подзвонила. Чоловік знову подивився в очерет.

«Цього не може бути», — промовив той хтось у голові. «Ти вже бачив таке. Бачив. Тоді у дев'яносто восьмому. Все один в один. Цього не може бути».

В очереті лежала зовсім гола дівчина. Її тіло вкрите синцями. Обличчя спотворене до невпізнання. Ніс зламаний. Щелепа вибита набік. Гематоми. Волосся де-не-де вирване. Глибокий розріз уздовж живота. Перерізане горло. Нога вивернута, здається, зламана. А ще — багато дрібних ран по всьому тілу, наче її штрикали якимсь великим шилом. І кров. Все в крові.

— Алло! Алло! Поліція! Тут дівчина... Мертва... В очереті... Направо від моста... Ага... Так, тут на місці... Чекаємо... Ні, нікуди... Тут.

Жінка, тримаючи слухавку в руці, підійшла до чоловіка. Нехотя зиркнула на дівчину, хоча точніше сказати на те, що від неї залишилося.

— Господи! Хто міг таке зробити? — відвернулася вжахнута.

— Історія повторюється, — чоловік шарпнув її за плечі. — Повторюється. Розумієш? Повторюється ...

Розділ 1

П'ята ранку. На вулиці ще досить темно. Сонце навіть не думало з'являтися з-за горизонту. З п'ятиповерхового будинку вийшов чоловік у чорних спортивних штанах, светрі з капюшоном, взутий у кросівки. Подивився на виноград, який намагався плестися по спеціально зварених трубах з правої сторони. Зиркнув на зірки, які мляво світилися на нічному небі. Накинув на голову капюшон і побіг.

Він бігав щодня, об одній і тій самій годині. Ніщо не могло порушити чітко спланованого режиму. За кілька метрів від дому — парк. Так приємно бігати по рівненькому асфальті поміж невисоких дерев, кущів, що мали різні форми: квадрата, кола, ромба; під ліхтарями, що вмикалися, як тільки ставало темно і вимикалися при перших променях сонця. Це тобі не Україна — де, куди не ступиш, обов'язково наткнешся як не на яму, то на горбок.

Чоловік пробіг близько десяти кілометрів, насолоджуючись свіжим ранковим повітрям і ідеальним ландшафтом парку. Потім забіг на спортивний майданчик. Зробив п'ятнадцять підтягувань на турніку. Попрацював на тренажері для спини. Прокачав грудні м'язи. Присів разів зо п'ятдесят. І побіг додому.

На годиннику було о пів на сьому. Він зайшов до квартири номер 32 на третьому поверсі. Тихо скинув сірі кросівки. Відчинив двері з лівого боку і зайшов до ванної кімнати. Скинув мокрий від поту одяг і поклав його до великої пластмасової миски. Полив кондиціонером для білизни. Залив водою. Відкрив скляні двері душової кабінки. Ввімкнув гарячу воду. Повернувся до дзеркала. В нього було ще кілька секунд, поки почне йти гаряча вода, кабінку заповнить пара, а скляні дверцята і стінки вкриються крапельками.

Ще в дванадцять років, коли його вперше дуже побили в школі, він вирішив, що ніколи більше не дозволить знущатися з себе. Записався в секцію боксу. Три рази на тиждень ходив до тренажерного залу. Тягав залізяки під хард-рок. Щоранку бігав. Спочатку це були невеличкі дистанції. Кілометр. Два. Та з кожним роком вони збільшувалися. Зараз він міг пробігти і двадцять, і тридцять кілометрів. Та бігав стандартно — десять.

Він поглянув на себе в дзеркало і посміхнувся. Звідти на нього дивився чоловік, який, здавалося, щойно зійшов з обкладинки глянцевого журналу. На його животі не було й складочки жиру. Нітрішки. Тільки сталеві кубики преса. Вище помітно виділялися м'язи грудей. Цій ділянці тіла чоловік приділяв найбільше уваги. Прокачував не менше двох разів на тиждень. Він повернувся спиною до дзеркала й підняв руки, напруживши біцепси.

Його і без того широка спина стала ще ширшою. Він стояв у позі і нагадував бодибілдера на якихось регіональних змаганнях. Ноги наче великі колоди, на яких виділявся кожен м'яз. Коли він тільки починав присідати, то брав на плечі лише тридцять-сорок кілограм. Останній раз, коли був у залі, чоловік побив власний рекорд і присів зі штангою, на якій було двісті кіло.

Нарешті двері душової кабінки запотіли. Чоловік відкрив їх і зсередини вирвалася гаряча пара. Він зайшов і закрився. Прийняв душ. Вимкнув воду і відкрив дверцята щоб взяти з гачка великий махровий рушник. Витерся і лише тоді вийшов. Обперезався рушником і пішов на кухню. Сипнув у блендер кілька ложок шведського протеїну, який купив ще в Україні в свого тренера. Кинув два банани. Залив усе це молоком. Ввімкнув.

— Гліб! Твою дивізію! Ти вже дістав! — крикнув хтось із сусідньої кімнати.

Чоловік швидко вимкнув блендер. У цій квартирі їх жило троє: Гліб, Сашко, який приїхав на заробітки в Польщу разом з ним, і Віталік, який прибув учора зранку зі Здолбунова. Очевидно, кричав Сашко, Віталік, поки що, такого собі не дозволив би.

Гліб зняв кришку блендера і вилив вміст у шейкер. Пішов до кімнати. Власник СТО, на якій працювали хлопці, винайняв їм трикімнатну квартиру, тому кожен із них мав окрему спальню. Гліб одягнув футболку, синій комбінезон. Зиркнув

на двоспальне ліжко. Там, наполовину вкрита ніжним м'яким покривалом, лежала вона. Густе довге волосся, пофарбоване у пшеничний колір, укрило всю подушку. Але основну увагу чоловіка привертали її оголені груди. Він досі пам'ятав, як вони з легкістю вміщалися в його долоні вчора вночі, коли вона звивалася на ньому, наче гадюка.

— Ти вже йдеш? — запитала не розплющуючи очей.

— Треба, — прошепотів він.

— Може, залишишся на кілька хвилин?

Вона скинула з себе ковдру, оголивши приховану раніше частину білого, наче сметана, тіла. Гліб підійшов до ліжка. Вона, наче пантера, граційно підповзла до нього. Розстебнула застібки і комбінезон упав на підлогу. Запустила руку під синю футболку. Гліб відчув, як його і без того напружені від ранішнього тренування м'язи, ще сильніше закам'яніли. Іншою рукою жінка різко стягнула з нього білизну...

— Вибач, але мені справді треба йти, — промовив Гліб і встав з ліжка. — Думаю, що й тобі вже час.

— Ну можна, я ще трохи полежу? — промуркотіла наче кішка задоволена жінка.

— Добре. Вийдеш разом з хлопцями. Вони все одно йдуть пізніше за мене, — сказав чоловік, взяв з підлоги речі й пішов до ванної кімнати.

За кілька хвилин він уже взував сині кросівки. Потім зайшов на кухню. Помив блендер. Закрутив

кришку на шейкері. Поклав його в рюкзак, який одразу ж закинув за спину. Вийшов у коридор і відхилив двері до кімнати Сашка.

— Я в гараж, — прошепотів Гліб.

— Йди в жопу! — фиркнув друг і накритися з головою.

Чоловік вийшов з будинку. Його легені знову наповнилися свіжим ранішнім повітрям. Звичайно, воно не могло замінити наше, українське, але... Стоячи на вулиці, Гліб спробував згадати, як звати ту жінку, з якою він познайомився вчора ввечері і яка подарувала йому таку класну ніч і такий чудовий ранок. Беата чи Берта? Він не став довго над цим замислюватися, все одно більше ніколи її не побачить, навіщо тоді забивати голову такими дурницями, як імена коханок.

Чоловік перейшов через дорогу. Звернув ліворуч. Попиваючи протеїновий коктейль, пройшов близько кілометра. З правої сторони велика кована огорожа. Ворота. Гліб витяг з кишені пластикову картку. Підійшов до них. Провів карткою по спеціальному електронному замку. Ворота відчинилися. Чоловік зайшов на велику стоянку. Попрямував до двоповерхової будівлі, в якій розміщувалися три ремонтних бокси. Зупинився перед невеличкими дверима. Знову картка. Двері клацнули. Гліб зайшов усередину. Ввімкнув світло. Посміхнувся. Він завжди радів коли приходив сюди. Чистота. Порядок. Все на своїх місцях. Ніяких

тобі калюж від оливи, жодних розкиданих запчастин, брудних рукавиць. У приміщенні стояло два авто. Mercedes-Benz E 220 AMG 2010-го, якого вчора пригнав пузатий поляк, і BMW 530 2004-го, яку присунув власник СТО. Перше авто вони з Сашком ще вчора довели до ладу. А от друге... Тут треба було докласти зусиль. Вигнутий капот. Вм'ятина на лівому крилі і лівій дверці. Вщент розбита лобовуха. Передній бампер. Ліва фара.

Гліб підійшов до стола і поставив шейкер. Увімкнув електричний чайник. Взяв із тумбочки чашку, чай і цукор. За хвилину чайник свиснув і вимкнувся. Гліб зробив собі фруктового чаю. Сів на крісло. Над столом — три фотографії. На першій — мама. Усміхнена, щаслива. Тоді вона ще не хворіла. Гліб посміхнувся. На другій — вони з братом. Обнялися на фоні старої «Таврії», першої його розвалюхи, яку чомусь усі називали машиною.

— О! До брата треба подзвонити, — згадав чоловік, дістав телефон і зиркнув на екран. — Рано. Спить ще малий після випускного. З обіду наберу.

— Агов! Ти з ким тут говориш? — запитав Сашко, увійшовши до боксу.

— Та так. Малого згадав. В нього вчора випускний був.

— До обіду можеш не дзвонити. Та й після обіду не варто. Найкраще ввечері.

Гліб посміхнувся. Подивився на останню фотокартку. Оленка. Золото, а не жінка. Вони з нею дружили ще зі школи. Завжди разом. Нерозлийвода, як казали сусіди.

— Що? Любуєшся Ленкою? — запитав Сашко. — Ніколи не міг зрозуміти. Ви ж із нею, як одне ціле. Якого хера ви ще не разом? Вона ж явно до тебе не байдужа. Може, вже хвате вимахуватися? Трахаєш тут усіх, кого не лінь. Спати неможливо. Стогони цілу ніч. Ти наче не чоловік, а машина для сексу. Якби з кожної гроші брав, вже давно б додому мільйонером вернувся б. Я тобі кажу, закінчуй із цим всім. Ленка за тебе душу віддасть, не те, що ці ... Ти кращої не знайдеш. Ні, ну, може, красивішу й знайдеш, ти ж у нас — Аполлон, але кращу — точно ні. Тобі скільки? Двадцять п'ять? Тобі вже на пенсію скоро. Думай, поки мізки не протрахов!

— Може, досить! — мовив Гліб і подивився на друга, як на ворога.

— Все. Мовчу. А мені що? Знаєш... Не хочеш ти, заберу я. От приїду і запропоную їй руку і серце.

— Я тобі запропоную!

— Аааа! Що й треба було довести.

— Сань. Давай серйозно, а не ...

— А якщо серйозно, то давай, — сказав Сашко і засміявся. — Ходімо, Жеглов. Беха он нас чекає. Зараз такий секс буде. О-го-го. Ти спереду, я збоку.

Чоловіки засміялися. Натягли чисті рукавички і підійшли до розбитої BMW. Почухали потилиці й приступили до роботи.

— Знаєш, — промовив Гліб через годину роботи, витираючи з лоба холодний піт, — може, я все ж подзвоню до брата? Щось мені так на душі неспокійно. Може, не дай Боже, щось сталося?

— Сталося, — відповів Сашко. — Голова бо-
лить і, якщо все вдалося, деякі інші частини тіла.
А ще бодун страшний і в горлі пустеля. Заспокой-
ся і працюй.

Гліб повернувся до роботи, але те щось, що не давало йому спокою, ніяк не відпускало. Інтуїція підказувала, що вдома не все гаразд. Та все ж слова друга звучали переконливо. Чоловік зосередився на роботі.

А даремно...